Ч. 51 Субота 6 (18) марта 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

На вчерашнім засіданю сойму вела ся дебата над тим параґрафом закона будівельного для сіл і місточок, котрий відослано назад до комісиї а то длятого, що після него начальник обшару двірского мусів би сам до себе вносити подане о консенс і т. д. Пос. Онишкевич яко справоздавець комісиї повідомив сойм, що комісия не могла згодити ся на внесене пос. Романовича а то раз длятого, що закон будівельний не єсть унормованем закона поліцийного а поліция будівнича не єсть частию поліциї загальної, а відтак, що виділ повітовий єсть нездібним до надзору поліцийного. До того треба би хиба змінити автономію повітову. Остаточно прийшло до поіменного голосованя над сею справою. За внесенем пос. Романовича, (щоби виділ повітовий виконував на обшарах двірских закон будівельний) було 46 послів; против него а за §. 56 голосувало 61 послів. По сім ухвалено і цілий проект закона з тим, щоби закон обовязував за три місяці від часу его правосильности.

По сім станула на порядку дневнім справа кас Райфайзенівских. Пос. Вахнянин дякував Виділови краєвому і комісиї за залагодженє его внесеня а відтак відкликнув ся до інтеліґенциї в цілім краю, щоби помагала при введеню в жите сеї інституциї в краю. В специяльній дискусиї сойм приняв уложений Виділом краєвим статут взірцевий „спілок ощадности і позичок" з тим застереженєм, що треба змінити постанову статута о уділах і фонді резервовім та о контроли, а то: уділ має виносити що найменше 10, а що найбільше 50 корон. Сойм уповажнює Виділ краєвий до виконуваня патронату і до зорґанізованя бюра патронату „спілок ощадности і позичок". На кошт орґанізациї того бюра, практичні курси і т. д. визначує сойм 12.000 зр. яко надзвичайний видаток на 1899 рок і ухвалено для „спілок ощадности і позичок" яко сталий фонд 1,000.000 зр. На утворене того фонду обовязує ся сойм платити що року через 50 літ по 20.000 зр. а першу рату вставляє до буджету на 1899 р. — Пос. Винничук домагав ся, щоби Виділ краєвий, коли буде вводити в жите статут для тих спілок, так їх уложив, щоби Поляки і Русини могли рівномірно брати участь.

Підчас наради над справою надзору над школами зажадав пос. Окуневский, щоби інспектори промавляли в школах в тім язиці в якім учить учитель. Др. Бобжаньский пояснив, що так діє ся.

В справі рільництва поручив сойм Виділови краєвому, щоби той дотеперішну вандрівну науку звів на дорогу практичних наук специяльних як хмелярства, городництва і т. д. Опісля ухвалив сойм завізвати правительство, щоби визначило місця, де мають бути нові суди окружні; щоби як найскорше в дорозі адміністративній підвисшило винагороду за підводи для войска; щоби підвисшило число ґеометрів евіденцийних і т. п.

В етаті краєвого бюра зелізничого установлено посаду секретаря Виділу краєвого з платнею 3020 зр.; дві посади інжинірів адюнктів з платнею 1420 зр. а знесено дві посади інжинірів-асистентів і одну посаду офіцияла рахункового з платнею 1370 зр.

Дотацию постійного фонду промислу рільничого ухвалено підвисшити о 90.000 зр. і титулом першої рати вставлено 30.000 зр. З того фонду мають уділяти ся лиш позички на предприємства в промислі рільничім.

По залагодженю ще кількох поменших справ відчитано: внесене пос. Урбаньского жадаюче зміни реґуляміну в тім напрямі, щоби маршалок мав право виключити посла аж на чотири засіданя; інтерпеляцию пос. Остапчука в справі надужить при виборах в Токах; інтерпеляцию пос. Поточка, чи Виділ краєвий відбере жидам доставу ріни па дороги повітові, і кілька инших інтерпеляций. На тім закінчено засідане.

Вісти політичні.

В ческім соймі подав намістник ґр. Куденгове, що Цісар іменував віцемаршалком сойму пос. Воганка. Тогди виголосив Воганек бесіду насамперед по чески, а відтак по німецки, в котрій сказав, що буде завсігди проводити нарадами безсторонно.

---

15)

В ДЖУНҐЛЯХ.

(З анґлїйского — Ред'ярда Кіплінґа).

(Дальше).

Любов не знає касти. Бо й як би було захотіло ся музулманови і синови музулмана гіндийскої жінки, вдовиці по Гінді, сестри сільского старшини в Патірі? А таки так було. Цілий дім сільского старшини прийшов був до Патіри на прощі, коли она ледви стала молоденькою жінкою. Колеса при воловім возі були сріблом вибиті а шовкові заслони закривали жінку. Сагібе, мені не пильно було їх переводити, бо вітер підвіяв заслону і я єї побачив. Коли они вертали з прощів, помер був хлопець, єї чоловік, а я знов побачив єї на возі. Бігми, тоті Гінди то дураки! А що мене то обходило, чи она Гінду чи яка, що збирає шмати, якась прокажена або.... Я би був з нею оженив ся і дав їй домівку тут коло броду. Але сільский старшина був би казав своїм людем розвалити мені голову. Але я не той — я би їх і пятьох не був перепудив ся, та годі було ставити ся против половини села.

Отже ми обоє змовили ся і я з цілими кістьми ходив ночами до Патіри і ми сходили ся там на полях. Ніхто в сьвіті не знав того. От дивись, сюди треба було переходити. Я плив вздовж джунґлів, аж там, де ріка робить коліно, де єсть міст від зелізниці а звідтам на тамтой бік до Патіри. Коли ночи були темні, то сьвітло в сьвятини показувало мені дорогу. Джунґлї над рікою повні ужів; малі сплять на піску; їх братя були би мене убили, як би мене були де в поли знайшли. Але ніхто того не знав, ніхто лиш она і я а пісок з ріки закривав сліди моїх ніг....

Одної ночи, коли зачинала ся дощева пора, захотіло ся мені поплисти на тамтой бік до Патіри, хоч ріка була вже розгуляла ся. А натура ріки то така, сагібе. Ледви двайцять разів відотхнеш, а то збіжить вода з гір така висока як мур на три стопи. Я то видів, як она прибула з маленького потока скорше, як би упік паленичку. Коли я звідтам від сего берега відпливав, була може на пів милі долі рікою довга лава піску. Я так робив, щоби доплисти до неї і там відотхнути, заким поплину дальше, бо ріка ніби вже руками ловила мене за ноги. Але чого би не зробив молодий чоловік задля любови! Зьвізди сьвітили слабо, а в половині дороги до тої лави піску сягнула мене по губах галузка смердячого дерева деодара [1]), знак, що в горах упали великі дощі, бо деодара, то сильне дерево, і треба великої сили, щоби его вирвати. Я спішив ся, ріка мені помагала, але заким я ступив на піскову лаву, забив живчик ріки в мені і довкола мене, і ось — піскова лава щезла а мене вхопила своїм вершком филя, що бігала від берега до берега. Чи був коли сагіб в такій розбурханій воді, що не дає ужити рук і ніг? Коли я держав голову понад воду, то мені здавало ся, як би аж до самого кінця сьвіта була лиш вода, а ріка несла мене разом з деревом. Чоловік серед води, то маленечке собі сотворінє. А тота вода, хоч я тогди того не знав, то була тота велика повінь, про котру ще й тепер люди говорять. Сили мене опустили, а я в страху, що приходить ся вже вмирати, лежав горі лиць як колода.

У воді була й жива твар; усі жалібно ревіли та вили, і зьвірята з ліса і домашні, а раз відозвав ся голос якогось чоловіка, що кликав на поміч. Але дощ став падати і бив так по воді, що она аж біліла ся, а я не чув більше нічого, як лиш гуркотінє каміня в споді в ріці і шум дощу над нею. Так несло мене долі водою і я вже ледви дихав. Тяжко вмирати, коли чоловік молодий. А чи може сагіб видіти звідси міст від зелізниці. Диви ся, то сьвітить ся в почтовім поїзді, що їде до Пешавару. Тепер стоїть міст на 20 стіп понад рікою, але тої ночи вода била об зелізні крати на мості і я насамперед ногами до них дістав ся....

Відтак затрясла ся вся вода, затрясла ся так, як коли надходить велика филя а міст від того напору зняло з одного боку в гору, так, що крати з правого боку занурили ся у воду, а з лївого підняли ся в гору. Кленуся на мою бороду, сагібе, що кажу правду. Як та лодка з Мірзапоре, що повна каміня перевертає ся, так перехилив ся на один бік і барвіцкий міст.

Я зсунув ся у глубоку воду а поза мною ріка шуміла і гуділа як шалена. Я чув ще єї голос і лоскіт, коли середну часть моста зірвало із стовпів і она упала в ріку, але відтак не

[1]) Дерево деодара або гімалайска кедрина, єсть у Гіндів сьвятим деревом.

В далматиньскім соймі поставив пос. Бянкіні резолюцию жадаючу прилучения Далматиї до Хорватиї і запротестував против занедбуваня материяльних інтересів Далматиї. Маршалок Булат заявив, що не допустить до ухваленя тої резолюциї, задля непарляментарних слів в ній і длятого що она не стоїть в ніякій звязи з буджетом.

В справі хіньско-італіяньского „конфлікту“ доносять з Пекіну, що Цунґ-лі-Ямен зажадав вже не лиш, щоби італіяньский посол де Мартіно прислав назад звернену з Пекіну депешу, але й обіцяв ся завести переговори і зараз на ту ноту відповісти. Се уважають загально за ознаку, що хіньский уряд справ заграничних хоче в мирній дорозі залагодити справу і уникає острійшого конфлікту. В тій самій справі доносять з Петербурга: Після депеші з Пекіну запитував в Цунґ-лі-Ямені командант хіньскої ескадри, в котрої округї єсть залив Санмун, чи він має виплисти на море з своїми кораблями, але не дістав ніякої відповіди, бо в Пекіні мають надію, що не прийде до ніякого конфлікту з Італією.

Новинки.

Львів дня 17-го марта 1899.

— Іменованя. Радники судові Тит Заячківский з Коломиї і Ів. Бортник зі Львова іменовані старшими радниками судовими. — Радниками суду краевого при трибуналах І. інстанциї іменовані секретарі: Едв. Германович для Бережан, Ант. Луцкий для Станиславова, Ант. Чубатий для Коломиї, Едв. Собота для Станиславова, Руд. Вальтенберґер для Тернополя, Адам Барткевич для Золочева. Йос. Якубовский і Людв. Мандибур для Тернополя, заступник прокуратора в Самборі Кар. Кербер для Станиславова і секретар Атанас Скобельский з Печеніжина для Золочева. — Радниками суду яко начальники судів повітових іменовані судиї: Вол. Смульский в Городенцї і Фр. Бучиньский в Монастириска́х з полишенєм їх в дотеперішних місцях.

— Перенесеня. Секретар судовий Йосиф Романович з Теребовлї перенесений до краевого суду у Львові. — Дальше переніс п. Мінїстер судівництва радників суду краевого: Йос. Лехицкого начальника повітового суду з Заболотова і Фр. Ксавера Комана начальника повітового суду з Солотвини до Станиславова, а радників краевого суду Едв. Наглїка з Бережан до Львова і Филем. Лятошиньского з Золочева до Станиславова.

— Надане стипендиї. П. Намістник надав опорожнену стипендию з фундациї бр. Франца Гавера річних 100 зр. Іванови Пашкевичеви, слухачеви І-го року прав на львівскім університетї, синови професора гімназияльного.

— Сьвяточні вечерницї в память Тараса Шевченка устроює руска молодїж висшої гімназиї в Станиславові з нагоди 38-их роковин его смерти в суботу 18-го марта 1899 р. — Програма: 1. Вступне слово: — проф. А. Ш. 2. Бортняньский: "Господи, кто обитаєт...." — мішаний хор. 3. Шевченко: "Тополя" декламация — т. І. Цибик. 4. Біликовский: „Poutpouri“ з руских пісень — скрипковий хор. 5. Кляуер: „Pożegnanie lasu“ — мужеский хор. 6. „Думки Шевченка про національні і суспільні відносини“, відчит — т. М. Ловиньский. 7. В. Шашкевич-Вербицкий: „Не чужого ми бажаєм....“ дует в супроводї фортепяну — тт. І. Сенчук і І. Цибик. 8. Vallace: „Фантазия“, фортепянове сольо — т. В. Терлєцкий. 9. Шевченко: „Думи мої“, декламация — т. С. Луцкий. 10. Головацкий-Лаврівский: „Чом річенько домашная“ — мішаний хор. — Вечерницї устроєні виключно для товаришів-гімназиястів. — Вступ вільний.

— З Перемишлянщини пишуть: Дня 26-го м. м. відсьвяткувала читальня „Просьвіти“ в селї Кореличах дуже торжественно соті роковини відродженя україньско-рускої лїтератури. В гарно прибраній сали громадского уряду красувався серед зеленї портрет Івана Котляревского. На се торжество прибули многі гостї, між иншими оо.: Городецкий з Вербиловець яко делеґат „Просьвіти“, Кузьмович з Бруховиჩ, Дудик з Фирлїєва. Гураль з Клїщівної і пп. др. Янович із Стрілиск, учителї Герчановский із Станимира і Буцманюк з Унева (п. Буцманюк мав гарний відчит про заслуги Котляревского і его лїтературне значінє), прибув також з Вербиловець п. Городецкий, окінчений богослов. Згромадилось також дуже много селян навіть з подальших сіл — саля була битком заповнена. Часть концертову виконав гарно місцевий мішаний хор під управою півця церковного ч. Тадея Климчука. Зі зрозумінєм річи деклямували читальники: Теод Нагірний, Ів. Гураль, Ник. Мисик і Тад. Климчук. Нарід був дуже одушевлений, а розійшов ся при звуках: „Ще не вмерла Україна“.

— З Крукенич пишуть нам: Дня 14-го марта с. р. відбуло ся у нас торжество устроєне вислуженими воінами, котрі одержали медалї. Згаданого дня наймили службу Божу в церкві і костелї за Найяснїйшого Пана і заупокійну за бл. п. Цїсареву Єлисавету. О годинї 8-ій рано при вистрілах з моздірів вирушили зібрані старі воіни з медалями на грудях під командою секретаря громадского п. Льва Фоґельмана. По службах Божих удали ся всї воіни до мешканя начальника громади п. Івана Барона, до при співі гимну і инших пісень забавляли ся довший час.

— Йосиф Віктор, посол на сойм краєвий з сїльскої курії повіта лїсько́го і посол до ради державної в V-ої курії, властитель більшої посїлости, відобрав собі житє вистрілом з револьвера в Берлинї. Кажуть, що причиною самоубийства мав бути лихий маєтковий стан покійного.

— Обманьство Купець в Копичинцях Кон, маючи зносини з одною фабрикою у Відни і одержуючи від неї більші квоти грошеві, велів своїй дочцї підписувати лївою рукою рецепіси і відбирати з почти гроші. То тягнуло ся цїлий рік і відтак обжалував Кон фабрику, немов би не одержав від неї гроший. Фабрика звернула ся з реклямациєю до дирекциї почт і обманьство вийшло на верх, а Кон і его дочка опинили ся відтак в арештї.

— Помер о. Роман Пасїчиньский, сьвященик-ювілат, парох в Краснїм, височаньского деканата, перемиской епархії, дня 14-ого с. м. в 95-тім роцї житя, а 61-ім сьвященьства. Покійний старець, бувший декан височаньский, душпастирював давно в Корчмині і Батятичах в Жовківщинї, і ще перед 1848 роком завів був там хоральний спів і братства тверезости, за що дістав грамоту признаня від епископа

чув я вже нічого, аж посеред великої струї виплив знов на верх. Я витягнув руку, щоби плисти і ось она досягнула позлипаного волося на голові якогось чоловіка. Він був неживий, бо ніхто крім мене „сильного з над ріки“ не міг пережити такої борби. Він вже від двох днів був неживий, бо плавав верх води і котив ся поволи долї рікою; менї він приніс поміч. Тепер я вже сьміяв ся, бо знав вже на певно, що єї побачу, і що менї не стане ся нічого. Я обвинув собі волосє того чоловіка довкола пальців, бо я вже був зовсім змучений, і так плили ми оба разом долї рікою, він мертвий а я живий. Без тої помочи був би я утонув ся; студінь менї аж до костий добирала ся, скіра на менї була поморщила ся, тіло здуло ся. Але він не мав вже чого боятися, бо зазнав вже був на собі силу ріки аж до крайности і я пускав его нехай пливе куди хоче. Наконець дістали ся ми в бічну струю, що несла до правого берега, і я кермував ногами до берега. Але мерлець став крутити ся на однім місци так, що я вже побоював ся, чи він де не зачепив ся об яку галузу і чи не потоне. Вершки тамарисковиx корчів шарнули мене по колїнах і я зміркував, що ми дістали ся на воду, що позаливала поля; я пустив ся на спід води і почув землю під собою, відтак борозди поля, а опісля лежав мерлець на якімсь горбі під фіґовим деревом, а я виліз з води і зрадів.

Та чи знає сагіб, куди заніс мене похват ріки? До горба на самій граници села Патіри від всходу. Самісенько туди. Я витягнув мерца на траву, за ту прислугу яку він менї зробив, тай тому, що я не знав, чи менї ще раз не буде его потреба. Відтак пішов я, крикнувши три рази як шакаль, до того місця, де ми були умовили ся. Але моя мила була вже тут, стояла на колїнах і плакала. Єї взяв був страх, що повінь забрала мою хату коло броду. Коли я тихо бродив у водї до неї, гадала она, що то якийсь страх і була би вже втекла, але я єї обняв, і — з мене тогди не був страх, хоч я тепер старий чоловік. Го, го, сухе зерно, оттаке, кукурудза без соку.

Я розповів їй, як той міст завалив ся, а она сказала, що я більший як який небудь чоловік, бо ніхто не міг би переплисти через ріку, коли она так прибуде і я видів то, чого ніхто передомною не видів. Ми взявшись попід руки пішли аж до того горба, де лежав той мерлець. Она побачила трупа при сьвітлї звізд, бо друга половина ночи була ясна, а відтак закрила собі лице руками і крикнула: То Гірнам Сінґ! А я на то: Отся людина по смерти хосеннїйша як за житя, моя мила — а она відповіла: Таки й так, бо він виратував менї того, що для мене наймилїйший на всім сьвітї. Але тут годі ему лежати, бо то би був сором для мене. А труп не лежав від єї хати навіть так далеко, як несе рушниця.

Тогди взяв ся я котити трупа і сказав: Бог нам так присудив, що твоя кров не мала спасти на мою голову. Отже чи я тобі роблю кривду, що не допускаю, щоби твоє тїло згоріло на кострі, то розбирай вже ти з воронами.

Отже я пустив его знов на воду. Ріка понесла его а его буйна чорна борода кивала ся ему то сюди то туди так, як той сьвященик під поличкою від молитви. І я вже більше нічого не видів з Гірама Сінґа.

Заким ще стало свитати, ми розійшли ся і я пішов був в джунґлї, де ще не було води. Аж по днинї побачив я, що я серед темноти вдіяв і кости менї в тїлї задрожали, бо вода на милї далеко плила помежи Патірою а деревами на тамтім боцї ріки, а по серединї стояли стовпи з моста як поломані зуби в роті у старого чоловіка. Та й ніякого житя не було на водї, анї птиць анї людий, лиш повнїсько мертвого сотворіня, потоплені воли, коні і люди, а ріка була червонїйша як кров від тої глини, що єї нанесла вода з гір. Такої великої води я ще не видав та й від того року не дожив щось подібного, а ніякий живий чоловік, сагібе, не доказав того, що я доказав.

Я вже того дня не вертав. Я би був другий раз не зважив ся без нічної пітьми, котра криє всю небезпечність, хоч би менї сільский старшина давав був все своє поле. Я пішов горі рікою до хати одного коваля і сказав ему, що вода вхопила мене з хати і понесла, а там дали менї попоїсти. Сім днів був я у коваля, аж прийшла лодка і забрала мене домів. Але анї слїду з мурів або даху не лишило ся; цїлісїнько лиш купа намулистої глини. Подумай же собі, сагібе, як високо ішла вода. Але так вже менї судило ся, що я не мав згинути анї у власній хатї, анї серед ріки анї під розвалинами моста, бо Господь Бог післав Гірама Сінґа, що вже від двох днів був неживим — хоч я не знаю, яким способом він згинув — щоби я его зловив ся і щоби він мене виратував. Оттак той Гірам Сінґ вже від 20 лїт в пеклї і то его найбільша мука, коли згадає собі на ту ніч.

Чуєш, сагібе! Ріка змінила свій голос. Взялась спочивати на годину перед тим, заким ще не зверкло ся. Скоро день зробить ся, буде знову злива. Як я то знаю? Атже я тут вже трийцять лїт і не мав би знати голосу ріки, як батько голосу свого сина. Она з кождою хвилею відзиває ся щораз менше гнївливо. Я би присяг на то, що за годину, може за дві не буде вже ніякої небезпечности. Як буде рано, не ручу. Скоренько, сагібе! Зараз закличу Рама Першада; сим разом він вже не буде вертати ся. А чи пакунок добре завинений, щоби не замок? Чуєш, Магавте, ти бовдуре, слоня для сагіба, а скажи тим на тамтім боцї, що досьвіта годі буде перейти через ріку. Гроші? Нї, сагібе. Я не з тих. Нї, хоч би й тілько, щоби дїтем ласощів купити. Моя хата пуста а я чоловік старий.

Ходиж, Раме Першаде, ходи! Щасливої дороги, сагібе!

Сьвігурского. Від 1843 року став парохом в Краснім в турчаньскім повіті і там трудив ся до кінця житя, тішачи ся загальною повагою яко взірцевий сьвященик і щирий патріот руский. Покійний полишив двох синів сьвящеників, одного сина писателя і одну замужну дочку. До остаточного часу держав ся кріпко, а умер на інфлюенцу.

Штука, наука і література.

— Стефан Ковалів (Стефан Пятка). „Дезертир“ і инші оповіданя. Накладом Україньско-руської Видавничої Спілки, зареєстрованої спілки з обмеженою порукою у Львові, 1899. — Є то перший том Бібліотеки „Видавничої Спілки“, а заразом перший том повного виданя оповідань Стефана Пятки, друкованих вже у фейлетонах „Діла“, „Буковини“, в календарях „Просьвіти“ і т. д. До сего першого тому війшли оповіданя: Дезертир, Безжурність, Олекса Щупак, Крашена господа, Завіщане, Моя перша їзда силою пари, В зимівці, Кого сеї неділі вибють? — В дальших випусках Бібліотеки „Видавничої Спілки“ появлять ся: 2) Бориславскі оповіданя І. Франка, 3) Оповіданя О. Кобилянської, 4) Новелі Мопасана, 5) Початки родини Ф. Енґельса, 6) Поезиї І. Франка, 7) Оповіданя Ковалева т. II. — Появивший ся перший випуск має 115 сторін малої вісімки на гарнім грубім папері і коштує 60 кр. Дістати можна у „Видавничої Спілки“ у Львові, ул. Чарнецкого 26.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 17 марта. Є. Вел. Цісар призволив Пресьв. еп. Чеховичеви носити велику ленту ордера сьв. Гробу.

Відень 17 марта. Около 2000 робітників зробило вчера демонстрацию коло ратуша, але полиция зараз їх розігнала і арештувала кілька осіб.

Фрідріхсруге 17 марта. В присутности цісаря Вільгельма похоронено вчера остаточно тіло кн. Бісмарка в мавзолеум.

Берлин 17 марта. При голосованю принято вчера закон войсковий 222 голосами против 132.

Рим 17 марта. „Fanfula“ доносить, що сили Папи щораз більше слабнуть. Після „Opinione“ мав навіть кілька разів оногди омліти. Tribuna заперечує тому.

Мадрид 17 марта. Королева-реґентка підписала декрет розвязуючий кортези і визначуючий нові вибори на день 16 цьвітня. Нові кортези зберуть ся 2 мая.

Переписка зі всіми і для всіх.

Еф. Шн.: Ви питаєте: Чому зелізниця, коли при надаваню фрахту змилить ся на менше, то она зараз присилає до нас, купців упімнене (Manungszettel) а як на відворот, то мовчить, треба нам просити о то? — На то така відповідь: Після §. 61 реґуляміну руху, повинен заряд зелізниці, коли тарифу несправедливо визначено, або коли через похибку рахункову зараховано більше, зараз повідомити о тім інтересованого і звернути надвишку. Заряди зелізниць виказували ті надвишки, але спосіб оголошуваня виказів був так непрактичний, що мало хто міг довідати ся о тім, що єму щось належить ся від зелізниці. В сїй справі віднесла ся львівска палата торговельна (Handels-Kammer) до міністерства зелізниць, а міністерство на єї просьбу розпорядило, щоби дирекциї зелізниць державних предкладали бюрови палати торговельної що місяця викази побраних надвишок належитости за фрахти. Такий виказ за лютий надіслала вже дирекция львівскій палаті торговельній а бюро тої палати буде повідомляти всіх інтересованих. Отже коли гадаєте, що маєте якусь претенсию до зелізниці, а не маєте ще повідомленя, то віднесіть ся до львівскої палати торговельної. — **Х. Х. Х. з Л.:** 1) До іспиту податкового не можете учити ся, не вступивши до уряду, бо преці мусите знати всю практику податкову. З іспитом зрілости з семінарії учительскої або з 4 клясами ґімназ. можна вступити до уряду на безплатну практику, але по якімсь часі практики можна дістати ад'ютум. — 2) Експедитор на почті, то не практикуюча особа, то вже випрактикований чоловік, котрого почмайстер може приймити на власну руку, і за то єму він платить. Такий експедитор мусить старати ся о державну службу. Практика на почті триває три місяці, а відтак треба робити іспит. — **Кор. Став. в Р.:** Преці сими днями була в нашій часописи і майже у всіх краєвих ґазетах обговорена обширно справа курсів для писарів громадских. Треба було собі прочитати; годі преці що другий день одно і то само повтаряти. Речинець буде оголошений, а коли — того преці не можемо знати, бо ще й сам кр. Виділ не знає. — Так само і в справі асекурациї від войска ми, коли таки не Вам самим, то комусь иншому відповідали. Про таке товариство не знаємо більше нічого, лиш що оно десь у Відни мало ще торік завязати ся. Але чи то не яке обманьство, за то не ручимо; на всякий случай була би то спекуляция на чужу мошонку. — **Й. С. в Під.:** Вибачте, але нам годі ставити діяґнозу здалека і давати раду, бо замість дати дійстно поміч, могли би ми ще лиш зашкодити Вам; длятого найліпше порадити ся лікаря. Причина, що Вас зачав боліти середний палець без всякої видимої причини, може бути та, що настало запалене нігтевого підложа, тої шкірки, котру нігот прикриває. Таке запалене може иноді прийти без видимої причини, а то в наслідок якоїсь иншої недуги, н. пр. скрофулів і т. п. Під нігтем творить ся тогди материя, зачинає витікати, а ніготь злазить. Найліпшу раду може дати лікар, бо треба завчасу ніготь здоймити, палець промити і відповідно завинути. Часом потреба при тім старати ся усунути ще й якусь иншу недугу. Инша причина недуги пальця може бути та, що щось влізло в палець, що палець вже давнійше був трохи скалічений, пропуклений, або роздертий через віддорване т. зв. задерки. Такої маленької ранки нераз зовсім не чує ся, аж в кілька днів, коли до неї дістануть ся ті грибки, що викликують гниль, рана зачинає гнити і боліти; палець почервоніє, пухне, та зачинає набирати; тогди треба робити теплі оклади, щоби палець борше набрав і просїв ся; материю треба випустити а палець купати в літній воді і очищувати карболевою водою. Найліпше зараз порадити ся лікаря, бо рана може так глубоко піти в палець, що відтак можна й цілий палець утратити. — **Матій Віттман в Рудольфсдорфі:** Шкода! Щасте Вас оминуло; в премієвім тягненю витягнено ту саму серию 3631, але число 55, не 12, як у Вас. Коли ми прочитали серию, то аж стрясли ся з радости, що зможемо Вам подати вість, що ось то Ви виграли тисячі. Тимчасом показав ся — пшик! Італіяньский не витягнений. — (Дальші відповіди пізнійше).

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденцийних до відповіди.

Рікки - Тікки - Таві.

Нащурте уха і слухайте добре — бо тепер приходить дивна істория о кровавій борбі, до якої взяв ся був Рікки-Тікки-Таві і довів єї щасливо до кінця. При тім помагали єму Дерзіе або птичка-кравець і чучундра піжмак — але Рікки-Тікки-Таві майже все сам зробив.

Рікки то був мунґо [2]) —; був в своїм кожушку і з своїм кудлатим хвостом виглядав як би яка кітка, але голова у него була як у ласиці. Єго очи і кінчик єго носа, котрим заєдно і на всї сторони вітрив, були рожеві — він міг всюди на цілім тілі поиськати ся, де лиш хотів а до того міг ще й уживати котру небудь ніжку; хвіст свій міг він задерти до гори і так волос на нім наїжити, що він виглядав як та щітка, котрою фляшки чистить ся, а коли лазив у високій траві, то зухвало відзивав ся своїм боєвим криком: Рікки-Тікк-Тікки-Тек!

Одного дня прибула ріка, над котрою жив Рікки з своїми родителями, бо дощ через цілу ніч лив як з коновки. Наконець запінена вода вхопила бідного Рікки і понесла з собою, хоч і як він кидав ся і недавав ся. Але він не замикав своїх рожевих очепят лиш дивив ся, а коли вода несла єго попри якусь галузу, він вхопив ся єї зубами і держав ся так сильно, що аж став без памяти.

Коли прийшов до себе, лежав на горячім сонци посеред якоїсь грядки в городі, а якийсь малий хлопець, що стояв коло него, відозвав ся: Мамо, тут неживий мунґо, ходи сюди, будемо бавити ся в похорон.

— Ні, Гаррі! — відповіла мати. — Занеси єго до дому та покажи татови. Може він ще не зовсім неживий.

Хлопець взяв осторожно Рікки'го двома пальцями за хвіст і поклав єго на стіл, що був в столовій комнаті накритий.

— А ти що тут приніс, ти пустію? — відозвав ся якийсь великий мужчина. — Таже то мунґо — ні, він ще не згинув, але вже не богато було потреба, а був би утопив ся — будемо старати ся привести єго до житя. — Сказавши то завинув Рікки'го осторожно у вату і поклав коло огню. Бідне, закостеніле зьвірятко зачало поволи рушати ся — пара виходила з него — відтак покрутив маленьким рожевим носиком — і нараз пчихнув та отворив очи.

— Не роби крику! — сказав той мужчина — бо пе напудиш єго і він втече. Будемо дивити ся, що він буде тепер робити.

Як би Рікки був зрозумів, що той чоловік говорив, то був би єму таки в очи розсьміяв ся. Мунґа напудити! То не так легко комусь зробити, бо то найтруднійша річ в сьвіті. Мунґо від самого хвоста аж до кінчика носа повен цікавости. В цілім роді мунґів отсей один поклик: „Біжи та подиви ся, що там нового?“ Рікки зиркнув на бавовну — обнюхав єї і видав вирок, що она не добра до їди; відтак витягнув ся, став бігати доокола стола, заглядав у склянки з водою, обнюхав полумисок від овочів, сів собі на задні лабки і став мити ся як кітка — відтак почухав ся і нараз вскочив хлопцеви на плече.

Та не втікай, дурний хлопче! — відозвав ся батько зі сьміхом. — Не бій ся! То така вже у него поведінка, коли він хоче з кимсь дружбу заключити.

— Іґі! Та бо він мене скобоче — попід бороду і на шиї.... Іґі на него! Я вже не видержу! — сказав Гаррі.

(Дальше буде).

[2]) Мунґо званий в Індиї також Мунґлї, єсть то зьвіря, подібно як і піжмак або т. зв. щур піжмовий, з родини куноватих. Мунґо буває на 40 до 50 центим. довгий з хвостом на яких 20 центиметрів довгим. Замітне то, що він дуже відважний і що заїдає гадини і ужі та що укушене гадини єму нічого не шкодить. Мунґо єсть в Індиї тим, чим іхневмон або фараоньский щур в Єгипті.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).